

Baggrunden for, at vi bør tage disse målsætninger alvorligt, er dystre nok. Den er faktisk så dystre, at det er nødvendigt at dokumentere, hvordan vi er i færd med at pille ved naturens orden. Derfor tager jeg udgangspunkt i de facts, en af vore ypperste klimaforskere, Peter Laut, som led i Energiforskningsprogram 1994 har samlet i rapporten »Drivhuseffekten og det globale klima«, der blev uddelt til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg i går.

I de godt 10.000 år, som er gået, siden sidste istid sluttede, og op til industrialiseringens start for ca. 100 år siden, lå luftens samlede CO₂-indhold på ca. 6 milliarder t. Gennem de sidste ca. 100 år er CO₂-udslippet steget med 30 pct., og CO₂-koncentrationen stiger fortsat med ½ pct. om året. I modsætning til tidligere kontrolleres CO₂-koncentrationen ikke af naturen, men afhænger i stedet af menneskets afbrænding af fossile brændsler.

Hertil kommer, at svovl giver anledning til langt større klimapåvirkning end hidtil antaget. Svovldioxid danner svovlsyredråber i atmosfæren, de såkaldte sulfataerosoler, og da disse er stærkt koncentreret omkring tunge industriområder verden over, kan de medføre en markant opvarmning i nogle regioner og afkøling i andre.

Den påvirkning, som drivhusgasserne udsætter atmosfæren for, kan ikke undgå at resultere i temperatur- og klimaændringer. Problemet er imidlertid, at videnskaben kan påvise en række risici, men ikke hvornår naturens ubalance vil få uoverskuelige følger. Derfor er det nødvendigt at anvende forsigtighedsprincippet, for selv om der f.eks. kun er 10 pct. risiko for, at det går galt med klimaet, bør der sættes ind med fuld kraft for at nedsætte risikoen.

Globalt set er vi i gang med et meget spændende eksperiment i stor skala. Vi ændrer Jordens klima i et så hastigt tempo, at ingen kan overskue konsekvenserne. Ingen kan dog bevise, at de senere års ekstreme vejrforhold med tørke, oversvømmelser, tordenstorme og orkaner skyldes den menneskeskabte ubalance.

Desværre kan vi ikke opfylde målsætningen ved hjælp af de nuværende virkemidler, men vil komme til at mangle mindst 6 pct. i CO₂-reduktionsmålet på 20 pct. inden år 2005. Hvis vi ikke foretager os noget, står vi om 10 år med en gennemhullet miljøplan, et uacceptabelt miljøsvineri samt et flosset internationalt renommé, fordi vi har brudt de aftaler, vi selv har skrevet under på. Derfor skal vi vise nu, at vi mener vore

erklæringer om miljøet alvorligt, og at vi følger målsætningens smukke ord op med handling.

Embedsmandsudvalget om grønne afgifter har peget på, at afgiftsregulering er den samfundsmæssigt billigste måde at opfylde miljømålsætningerne på. Derfor peger man på afgiftsobjekter som f.eks. CO₂, SO₂, plantegifte og spildevand samt en række farlige stoffer. Men dansk energipolitik skal også på andre felter udvikle sig i miljørigtig retning. Vi står over for en række udfordringer, og lad mig nævne nogle stykker af dem: Vi skal ruste den danske el- og naturgassektor til det indre, mere konkurrenceprægede marked, og vi skal foretage en nøje vurdering af kraftvarmeudbygningen i hovedstadsområdet i forbindelse med planerne om Avedøre II.

Sideløbende med miljøvurderingen, den såkaldte VVM-procedure, vil Socialdemokratiet foreslå, at dette spørgsmål bliver emne for en høring i Folketingets Energipolitiske Udvalg i efteråret 1995. Det vil forbedre den demokratiske debat og give et bedre beslutningsgrundlag.

Gennem en ny plan for vedvarende energi skal vi sikre en øget udbygning af sol-, bio-brændsel- og vindenergi, og endvidere skal biomasseaftalen følges op. Vi skal sætte gang i konverteringen af elopvarmede boliger, hvor dette er praktisk og økonomisk muligt, og de steder, hvor det ikke kan lade sig gøre – f.eks. i landområder uden for kollektive varmforsyningsområder – skal der tages initiativer, så de berørte personer ikke bliver hårdt ramt økonomisk. Vi skal også fortsætte med udarbejdelse af energibesparende foranstaltninger og normer for elektriske apparater, f.eks. inden for køle- og fryseområdet.

Socialdemokratiet håber, at vi her i Folketinget kan finde frem til brede, miljørigtige løsninger på det energipolitiske område. Vi håber også, at vi kan udmønte vores flotte miljømæssige målsætning i en lige så flot miljømæssig handling.

Peter Hansen-Nord (V):

Efter folketingsvalget den 21. september 1994 skete der en bemærkelsesværdig ændring som et led i den efterfølgende regeringsdannelse, idet Energiministeriet blev sammenlagt med Miljøministeriet – ikke bare ministerielt, men også fysisk.

Det har været lidt svært at se, hvordan energien igen skal få sin selvstændige platform tilbage. Der ligger et vist signal i netop den sam-